

Отъць отъ старост' изнемощѣль
 Чѣкаше жизни слѣднѣй чясъ.
 Нѣ добродѣтель не бѣ 'згубилъ
 Богу благодарѣше прѣдъ насъ!

Сѣдица ножицы в' рѣжж бѣ зѣла
 Жизни д' отрѣжи тынкажъ нитжъ
 Нейна сестра кто бѣ изпрѣла
 Неговжъ волжъ без' да попыта!

Наскоро си кончинж усѣти,
 Мене при себѣ близо призова
 Свитагъ отъ запискы стар' извади
 С' клѣтвжъ отеческжъ ми зарѣча:

„Чювай сынокъ! чядо любезно!
 Тукъ 'сьмъ записалъ стара збытія
 Тайно тѣхъ дя пазишъ прилѣжно
 С' время видѣщѣш' удобранія!

„То тебѣ дащѣ добѣрь поводъ
 Бѣдном' отъчеству да служишъ,
 Нѣще остани тако нашъ родъ,
 Свѣтлы ты днь ще да видишъ!“

Сія ми в' чясъ послѣден' издума
 Богу ся тих' отъ сѣрдца помоли
 Кратко наслоненъ скоро издѣхна
 Вѣчности духъ творцу ся придаде.